

Voor alle lezers die naar de sterren kijken en een wens doen

ISBN 978 90 00 40802 3
ISBN 978 90 00 36048 2 (e-book)
NUR 334/285
© 2018, 2026 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *A Court of Frost and Starlight*
oorspronkelijke uitgave © 2018 Bloomsbury, New York

www.loveandlorebooks.nl
www.sarahjmaas.com

tekst © 2018 by Sarah J. Maas
vertaling Hanneke van Soest
kaart © 2017 by Kelly de Groot
omslagontwerp © Patti Ratchford
omslagbeeld © Happypets
omslagbelettering Marieke Oele
zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Prythian

Het elfidenrijk

Hyðern

De muur

Land van de stervelingen

1

Feyre

Sinds een uur wervelde de eerste wintersneeuw door Velaris.

De grond was een week geleden eindelijk bevroren, en tegen de tijd dat ik mijn ontbijt van toast en bacon had verslonden, vergezeld van een kop sterke thee, lag er een fijn wit poeder op de lichtgekleurde kasseien.

Ik had geen idee waar Rhys was. Toen ik wakker werd, had hij niet in bed gelegen en was zijn kant van het matras al koud. Dat was niet ongebruikelijk. De laatste tijd hadden we het allebei zo druk dat we voortdurend uitgeput waren.

Zittend aan de lange kersenhouten eettafel van het herenhuis bekeek ik fronsend de ronddwarrelende sneeuw achter de glas-in-loodramen.

Ooit had ik opgezien tegen de eerste sneeuwval, en hadden de lange wrede winters me angst ingeboezemd.

Maar het was een lange wrede winter geweest die me twee jaar geleden diep de bossen in had gedreven en in mijn wanhoop een wolf had doen doden. Een gebeurtenis die me uiteindelijk naar deze plek had geleid, naar dit leven en dit geluk.

De sneeuw viel in dikke vlokken op het dorre gras van de kleine voortuin en bedekte de ornamenten en puntige spijlen van het sierlijke hekwerk.

Bij de aanblik van de dansende sneeuwvlokken voelde ik een spran-

kelende kracht in mijn binnenste opwellen. Ik was Edelvrouwe van het Nachthof, dat was waar, maar ik was ook gezegend met de gaven van alle andere Hoven. En zo te zien nodigde de winter me uit om te spelen.

Toen ik eindelijk wakker genoeg was om helder na te denken, liet ik mijn mentale schild zakken en vroeg Rhys via onze zielsverbinding: *Waar ben jij zo vroeg naartoe gevlogen?*

Mijn vraag loste op in het niets. Een teken dat Rhys niet in Velaris was. Waarschijnlijk bevond hij zich zelfs buiten de grenzen van het Nachthof. Ook dat was niet ongebruikelijk. De laatste maanden ging hij vaak op bezoek bij onze bondgenoten om de banden aan te halen, handelsbetrekkingen op te bouwen en op de hoogte te blijven van hun plannen in dit post-muurtijdperk. Als mijn eigen werk het toeliet, reisde ik vaak met hem mee.

Ik pakte mijn bord van tafel, dronk mijn laatste thee op en slenterde naar de keuken. Mijn spel met ijs en sneeuw kon wachten.

Nuala stond al aan het aanrecht de lunch voor te bereiden, zonder Cerridwen, haar tweelingzus. Ze wilde mijn vuile vaat aanpakken, maar ik wuifde haar weg. 'Die kan ik zelf wel afwassen,' zei ik ter begroeting.

De halfgeest, wier armen onder het deeg zaten van de vleespastei die ze aan het maken was, glimlachte me dankbaar toe en liet me begaan. Ze was een vrouw van weinig woorden. Toch waren zij en haar tweelingzus allesbehalve verlegen. Zeker niet tijdens hun werk – spionage – voor Rhys en Azriel.

Terwijl ik mijn bord, vork en beker afwaste, keek ik door het keukenraam de tuin in. 'Het sneeuwt nog steeds,' zei ik ten overvloede. Elain had de tuin al winterklaar gemaakt en de meest kwetsbare struiken en borders met jute afgedekt. 'Ik vraag me af of het nog gaat ophouden.'

Nuala rangschikte het deeg in een sierlijk traliepatroon boven op de pastei. Met haar schimmige vingers kneedde ze de randen behendig aaneen. 'Het zou fijn zijn om een witte Winterzonnewende te hebben.' Haar stem was zacht en zangerig, vol fluistering en sombere ondertonen. 'Sommige jaren kan het vrij mild zijn.'

O, ja. De Winterzonnewende. Over een week. Ik was nog maar zo kort Edelvrouwe dat ik geen idee had wat mijn formele rol zou zijn. En of we een hogere priesteres zouden hebben die een weerzinwekkende ceremonie zou leiden, net als Ianthe een jaar geleden.

Een jaar geleden. Goede goden, het was bijna een jaar geleden dat Rhys me van de wanhoop had gered door de inwilliging van ons pact op te eisen en me uit het Lentehof te bevrijden. De Moeder mocht weten wat er met me was gebeurd als hij ook maar een minuut later was gekomen.

Sneeuwvlokken wervelden en dansten door de tuin en daalden neer op de bruine jute doeken waarmee de struiken waren afgedekt.

Mijn levensgezel, die zo hard en onzelfzuchtig had gewerkt, zonder de hoop me ooit aan zijn zijde te hebben.

We hadden allebei gevochten voor onze liefde. Ervoor gebloed. Rhys was er zelfs voor gestorven.

Het moment achtervolgde me nog altijd, zowel in mijn slaap als in mijn dagdromen: zijn verminkte gezicht, zijn roerloze borstkas, onze aan flarden gereten zielsverbinding. Ik kon het nog altijd voelen: de leegte in mijn borst op de plek waar we verbonden waren geweest, waar hij was geweest. Zelfs nu die band weer als een donker lint vol fonkelende sterren tussen ons in stroomde, galmde die leegte nog na in mijn binnenste. Het deed me opschrikken uit mijn slaap en leidde me af van waar ik mee bezig was, of ik nou een gesprek voerde, een schilderij bekeek of zat te eten.

Rhys begreep precies waarom ik me soms 's nachts uit alle macht aan hem vastklampte, of op heldere zonnige dagen ineens zijn hand greep. Hij begreep het, net zoals ik begreep waarom er soms een afwezige blik in zijn ogen verscheen, hij ons knipperend aanstaarde alsof hij zijn ogen niet kon geloven, of over zijn borst wreef alsof hij een pijn probeerde te verzachten.

Werken had geholpen. Ons allebei. Bezig blijven, geconcentreerd zijn. Soms zag ik op tegen de luie rustdagen waarop ik niets te doen zou hebben en ten prooi zou vallen aan mijn gedachten, en er niets zou zijn om me te beschermen tegen de herinnering aan Rhys die dood op de rotsige bodem lag, aan de koning van Hybern die met één

ruk mijn vaders nek had gebroken, aan al die Illyriërs die uit de lucht waren geschoten en als as op de aarde waren neergedaald.

Ooit zou misschien de dag komen dat zelfs werken die herinneringen niet meer op afstand kon houden.

Gelukkig hadden we voorlopig meer dan genoeg te doen. De wederopbouw van Velaris na de aanvallen van Hybern was slechts een van de vele enorme uitdagingen. Er wachtten ons meer taken, zowel in Velaris als erbuiten: in de Illyrische Bergen, in de Uitgehakte Stad, in heel het uitgestrekte Nachthof. En in de andere Hoven van Prythian, en de nieuw verrijzende wereld erachter.

Maar eerst was het tijd voor de Winterzonnewende. De langste nacht van het jaar. Ik wendde me van het raam af naar Nuala, die nog altijd bezig was met de deegranden van haar pastei. 'Het is hier ook een bijzondere feestperiode, hè?' vroeg ik nonchalant. 'Niet alleen in het Winterhof en Daghof.' En het Lentehof.

'O, ja,' zei Nuala, die zich voorover boog om haar pastei te inspecteren. Spionnenleider – door Azriel persoonlijk getraind – en meesterkok. 'We zijn er dol op. Het is een fijne, intieme, gezellige tijd. Cadeaus, muziek, lekker eten en soms feesten onder de sterrenhemel...' Het tegenovergestelde van dat extravagante, dagenlange wilde feest waaraan ik vorig jaar was onderworpen. Maar... cadeaus.

Ik moest voor iedereen cadeaus kopen. Nee, ik moest het niet, ik wilde het.

Want al mijn vrienden – die ik inmiddels als mijn familie beschouwde – hadden ook gevochten en gebloed en waren daarbij bijna gestorven.

Ik verdrong het beeld van Nesta, over een gewonde Cassian heen gebogen, de twee bereid om samen te sterven in de strijd tegen de koning van Hybern. En het lijk van mijn vader achter hen.

Ik liet mijn hoofd in mijn nek rollen. We konden wel een feest gebruiken. Het kwam nog maar zo zelden voor dat we langer dan een uur of twee met zijn allen bijeen waren.

Nuala vervolgde: 'Het is ook een rustperiode. En een tijd om de duisternis te overdenken. En hoe daardoor het schitterende licht extra afsteekt.'

'Wordt er een ceremonie gehouden?'

De halfgeest haalde zijn schouders op. 'Ja, maar daar gaat niemand van ons heen. Het is vooral voor degenen die de terugkeer van het licht willen vieren. Meestal doen ze dat door de hele nacht in absolute duisternis door te brengen.' Een vage grijns. 'Dat is niet echt een nieuwe ervaring voor mijn zus en mij. Of voor de Edelheer.'

Ik zette mijn schone vaat in het kleine houten afdruiptrek op het aanrecht, wenste Nuala succes en ging naar boven om me aan te kleden. Cerridwen, haar tweelingzus, had mijn kleren al klaargelegd, al was ze nog steeds nergens te bekennen. Ik trok de dikke antracietkleurige trui, strakke zwarte legging en gevoerde laarzen aan en bond mijn haren in een losse vlecht.

Een jaar geleden was ik in schitterende jurken en juwelen getooid en had ik moeten flaneren voor een zelfingenomen hofhouding die me had aangegaapt alsof ik een kostbare fokmerrie was.

Hier... Ik keek glimlachend naar de zilveren ring met saffier aan mijn linkerhand. De ring die ik van de Weefster van het Woud had gestolen.

Mijn glimlach betrok.

Ik zag haar nog voor me. Ik zag Stryga voor me, hoe ze voor de koning van Hybern had gestaan, onder het bloed van haar prooi. En hoe hij haar hoofd tussen zijn handen had gepakt en haar nek had gebroken, en vervolgens haar lichaam naar zijn beesten toe had geslingerd.

Terwijl ik mijn handen tot vuisten balde ademde ik in door mijn neus en uit door mijn mond, totdat mijn ledematen niet meer krachteloos aanvoelden en de muren van de kamer niet meer op me af kwamen.

Totdat ik de persoonlijke voorwerpen in Rhys' kamer – onze kamer – weer scherp kon zien. De slaapkamer was beslist niet klein, maar de laatste tijd voelde het er benauwd. Het rozenhouten bureau tegen de ene muur was bedolven onder de papieren en boeken van ons werk; mijn kleren en juwelen moesten inmiddels verdeeld worden over deze kamer en mijn oude slaapkamer. En dan waren er nog de wapens.

Dolken en zwaarden, pijlkokers en bogen. Terwijl ik op mijn achterhoofd krabde bekeek ik de zware, venijnig uitziende strijdnokken die Rhys zonder dat ik het had gemerkt naast het bureau had neergezet.